

VLAŠIĆI I MALI NARODI

Dr. Igor Šipić

6. rujna 2014. održao sam predavanje „Golden Ratio: Pico (*Atlantis*), Bosnian Pyramid of the Sun and Babylon“ na svjetskoj konferenciji *Hidden History* 2014. u Sarajevu. Nakon predstavljene metodologije, utemeljene na *trojanskoj* eponimiji, kardinalnosti geografskog objekta i *zlatnom rezu* kao temelju *svete geometrije*, prikazao sam mape i prvi puta *urbi et orbi* objavio vijest¹ o pronalasku primordijalne Geometrije Plejada i njihove implementacije s reperkusijama na realni sredozemni prostor. U diskusiji upućeno mi je bilo pitanje: „Možete li nam pokazati na mapi, gdje je „Piramida Sunca“ u Visokom, koja je to zvijezda“? Zanimljivo pitanje, ali *Sedam* instaliranih i implementiranih sestara, zvijezda Plejada, s *Ocem* i *Majkom*, Atlasom i Pleione, ne znači da je neka od njih, po važnosti i sjaju, i sama pozicija Piramide, odnosno Visokog. One su temeljni raster, okvir unutar kojeg struje geomorfološke i povijesne datosti utječući na kretanje prostor-vremenom te njegovu resursnu i urbanu organizaciju.

Uvodnik

Tumačiti znanstveno implementaciju zvijezda na Zemlju znači govoriti na nekoj višoj razini svijesti na kojoj vas recentna znanost možda neće moći ni pratiti a niti prihvatiti. No valjda je taj put prošao i sam Hegel stvarajući i postavljajući svoju kreaciju trijade teza – antiteza – sinteza. Za tezu postavio sam „*dark age*“, za antitezu Feniciju i Milet, sinteza je pak bila implementacija Plejada iz koje je izišla *trojanska* eponimska matrica. S kim je to Gea mogla začeti ako ne s Uranom, roditeljima Giganata i Titana? I sada bismo mogli zastati i zapitati se što je to među njima na tolikoj udaljenosti a da na Zemlji potakne život, stvori se čovjek čiji um će biti u stanju razumjeti i ponoviti postupak. *Implere* na latinskom znači „napuniti“, „izvesti“, a već Heziodovo genealoško teogonijsko spjevalaštvo, tzv. povijesno iskustvo mita, nas stalno upozorava, a mi mu uporno ne vjerujemo: početak je uvijek umetnut, *in vitro*.

A to što je *dijete* došlo među nas tako kasno, već *odrasle*, samo potvrđuje dugovječnost procesa, naglašava prohodnost kultura, dalekih, nama nedostupnih civilizacija. Ali krajnji je čas, Veliku Majku već smo imali desetcima i stotinama tisuća godina, no svoju *čast* nije uspjela zadržati. Za prvu (mušku) *aristokraciju* očito nije bila dovoljno primamljiva, kultno-totemski skulpturirana, slabije literalizirana, nije mogla odgovoriti potrebama patrimonijalnog društva. Religija je konačno razumjela taj problem, odlučila ga razriješiti interpretacijom „žene“, stvarne, ali u ulozi prizvane *djevice* začeca.² Do uništenog znanja dug je i trnovit put obnove. Dogma ima potporu u Starom Zavjetu, ali dogmom ne bi mogao biti prvi stvarni život, implementiran, da bi bio vjera u jednog jedinog Boga, kojeg su, nakon Eknatonova Atona – *Sunčeva diska*, Egipćani ponovno detronizirali, Grci nadpločali Olimpom, a Rimom ucementiran bio u dražest Panteona Carstva.

Implementacija kao metoda

¹ Izvorno, Geometrija Plejada (K08e) objavljena je u knjizi *Zašto bi mogla... Atlantida?* (Split, lipanj 2014.)

² Premda je dogmu svečano proglasio papa Pio IX. tek 1854. blagdan je utemeljio već papa Siksto IV. 1476. – onaj isti koji baš tih godina poziva u Rim njemačkog astronoma i matematičara Johanna Mullera, zvanog Regiomontanus, zaslužnog za razvoj astronomske navigacije, usvajanje osnovne formule nautičke astronomije proračunom visine nebeskog tijela u trigonometriji. Neobično je značajan podatak da kao nastavnik sudjeluje u radu Pomorske akademije (Nautičke škole) Henrika IV. Navigatora u Sagresu na rtu Sao Vicente. Upravo tada zapažaju se prvi pisani izvornici Loretske legende.

Pristupom semantici kriterijâ *Stvoritelja* koji su u mnogočemu različiti od ljudskih, a što su proroci i mudraci prepoznali, implementiranje sam prihvatio kao znanstvenu metodu, mogućnost i zbilju, zvijezde u realnom životu, i potom život u neželjenu svijetu. Jedino tako moguće je objasniti da nešto postoji (teza) a nevidljivo je golom oku (antiteza ili poricanje polaznog stanja u procesu razvitka), našoj najvećoj zabludi i najvećem bogatstvu. Jer bez vida ne bi bilo ni nevida, a bez nevida ne bismo znali odakle početi. To je ta vječnost o kojoj sanjaju pjesnici, a žene ju nose u svom truhu, mekanom dijelu samih sebe. Tajna vjere ugrađena je u tajni žene, primordijalnoj, rođenju po *duhu*, umetnutosti, koja konačno postaje legendom – dan o Božjoj objavi ljudima. I u pravu je onaj koji kaže da se suvremeni čovjek ne usudi postaviti najbitnija pitanja. Nema uvjerljive povijesti bez poznavanja i priznavanja legendi! Zato su tu i Kraljevi, zvjezdoznanci, prate zvijezdu, putuju pustinjom, mjerenja i zemljovid pokazuju: Mesija će doći iz zemlje Izrael, svjetlost će obasjati jaslje Betlehema. Mudrost i znanost treba svoje narode voditi na putu do istine. Sve drugo politička je povijest, ratovi, generali, maršali, opsade, logori, uspostava granica, zaposjedanje primordijalnih *matrixa*, destabilizacija tuđih zemalja i teritorija, uništavanje kultura pismenosti i znanja. Svaki čovjek dođe u prigodu zla. Svijet savršeno funkcionira sve do pojave čovjeka, željnog znanja, ali problem je što to znanje donosi i moć, moć pak bogatstvo, a ono, onovčeno, prije nego se uruši, nikad ne završava. Čak se ni nadrastiti ne može političkog *minotaura*.

Međutim, nema ničeg statičkog u kozmosu i zato, da bismo se mogli orijentirati na zemlji, bilo je nužno postaviti fiksni obrazac koji će ponovno biti dinamičan jedino u svojoj refleksiji na prostor, kao čvrsto uporište svega tla, naravno, ne i teritorija kojeg će samo oblikovati ljudska ruka urušavajući se u nevolje po Sedam sestara Plejada što će i dalje sjati na nebu pod budnim okom i lukom *Strijelca* – zapravo lovca Oriona! Kad ih jednom dohvati, bit će to kraj sna na Zemlji, kažu astronomi. Očigledno receptivnost je u izravnoj vezi sa ženskim principom, svojevrsni energetski p(r)otok kontinuiteta što vodi do ravnoteže istinskih vrijednosti poput nježnosti i ljepote, čime priroda uvećava i svoje potencijale. Baš na tom temelju počiva implement zvijezda na zemlju zrcaleći mogućnosti kozmičke ugradivosti unutar prostorne cjeline okvira materijalne i duhovne kulture čovjeka, njegove slobode i sigurnosti.

Implementacija Plejada u realni sredozemni prostor, koja se dogodila u pradavna vremena, nije ništa drugo do optimalno uređenje prostora u kojemu žive ljudi, što lijepo implicira i prezentira kineska drevna umjetnost *feng shui*. U Europi preuzeta kao geomantijska, studija o energiji neporecivo potvrđuje postojanje prastare znanosti o zemljinim energijama, međutim, ne u službi degradacije, već razvoja i napretka humanoida. Što je i kada krenulo po zlu, da je čovjek zdravlje i snagu pripisao sebi, svom individualnom uspjehu, nije teško odrediti ako kažemo da je definitivno ta znanost nestala u Europi s industrijalizacijom. Znači, moralo se to zbiti u doba prve klasične kolonizacije Sredozemlja kao suvremenog izraza europske povijesti. Ovdje ne govorimo o lokalnim ili osvajačkim pohodima i ratovima nego o podvrgavanju svojim interesima, egoizmu i samoljubivosti čovjeka onih načela koja su do tada funkcionirala kao obvezujuća usmjerenost duhovnosti na zemlju, planiranje i uređenje gradova spram geografskih objekata tako da ljudima,

uz olakšano kretanje i snalaženje u prostoru, na raspolaganju bude maksimalna količina rastuće energije. Takve točke mogu se usporediti s mjestima akupunkture. Kaže se kako svi ljudi na svijetu imaju jednake meridijane energije i točke akupunkture, što znači da su primjenjivi na globalnoj razini pa je moguća uspostava sustavnih rješenja.

Uređenje prostora, dakle, u kojemu borave ljudi, nije samo geomantijsko već i geografsko s naglaskom na čovjeka motritelja, njegovih zemaljskih zadatosti, fizičkih, socijalnih i duhovnih potreba, potičući sve humane aspekte osoba. Estetika i funkcionalnost pritom su usvojeni samo kao supsidijaran standard, kazali bismo, ambigvitet cjelovitosti sustava. Nebitno je kako nešto izgleda, već služi li u olakšanju životne uloge čovjeka. U tom su svojstvu u svom originalnom geometrijskom konstrukturu na zemlju „pale“ Plejade ostvarujući se u kardinalnosti geografskog objekta, zlatnom rezu i eponimiji kao izrazu umijeća upravljanja prostor-vremenom. Zato s pravom takvu geometriju zovemo *svetom geometrijom*, granice ljudskih moći pak morskom obalom, a sâm život čovjeka putovno-prostornom infrastrukturom. Zloupotrebavanje ove formule vodi u degradaciju, ljudski „šund“, koji je jednu krajobrazno-graditeljsku osobnost Istoka pretvorio u razarajuću kulturu Zapada. Trojanski rast još uvijek je bio funkcionalan kad se dogodio Rat. Čini se kako grčko „mračno doba“ nije nepoznato, nego izbrisano, iz povijesti, iz memorije, naroda, čovjeka i znanosti, svjesno i s nakanom.³ Tada se, naime, događaju prve „pismene“, znanstveno dobro utemeljene kolonizacije, i netočno je kako nije postojala bojazan otkrića *matrice*. Većina kolonija Mileta: *Apollonia, Odessos, Tomis, Histria, Tyras, Olbia, Panticapaeum, Theodosia, Thanais, Phanagoria, Pityus, Dioscurias, Phasis, Trapezunt, Kerasos, Kotyora, Amisos, Sinope, Kytoros, Sesamos...* – utemeljenih na Crnom moru tijekom „dark age-a“ (c. 1200.-750. pr. Kr.), jasno ukazuju da su, matematički i jezično, izjednačeni istodobno vremenski, nebeski i zemaljski „mračno doba“, zvijezda Caleano („tamna“) i Crno more (*Pontos Axeinos*, „negostoljubivo more“, vjerojatno od iranskog *axaina* što znači „tamno“).⁴ Dovoljan je to razlog da se baš to doba još naziva i „geometrijsko“ i „Homerovo“. Prvo je projektiralo, drugi je pak skrio istinu. Doba metamorfoze očigledno je vrlo značajno za grčko društvo, i stoga neumjesno, ali vješto preobraženo udaljavajući ga od očiju javnosti i povijesti.

Uz Babilonce i Kinezi spominju Plejade u svojim astronomskim spisima prije više od 4000 godina, u umjetnosti javljaju se u unjetičkoj (*Nebra* disk) i vučedolskoj kulturi (pogrebne posude) brončanog doba, a Homer piše o njima tek u *Ilijadi*. Kojeg li vremenskog raskoraka, da se uopće razumije pogubnost po istinu, makar ju i progutala vrhunski antička umjetnost. Uporenost *plejadskog* sustava na sjevernu afričku obalu evidentna je usmjerenost na egipatski kulturološki i duhovni *matrix* sve do nultog protodinastijskog faraona, što se skrivi ne da, kao ni fenička relativna „otvorenost“ i dostupnost trgovačkog puta. Ne može se zaobići istinu: cijela grčka mitologija i dobar dio književnosti su *geografski atlas*, a on ne može bez astronomije. Pa kad je

³ Arheološki nalazi Lefkandije na Eubeji iz oko 1000. pr. Kr. potvrđuju neobično visoku razinu organiziranog društva, s nekropolom za ukapanje te iznimno vrijednim grobnim nakitom pokojnika.

⁴ Pindarov naziv tek je poslije zamijenjen u grčko-rimskoj tradiciji kao *Euxeinos Pontos* ili „gostoljubivo more“, što još više naglašava kolonizatorsku miletsku sposobnost ophođenja unutar zaposjednutih prostora, gradova i luka.

već tako, održat će se na uzdama koliko to dopuste tehnološke mogućnosti znanja i provjere. Sve će se naći u mitologiji ako poznamo put do epa i njegove demistifikacije.

Geoforenzika – put do starog lica svijeta

Kakogod danas forenzičari po izgledu lubanje rekonstruiraju živa lica, po topografskoj slici moguće je rekonstruirati lica Starog svijeta. Stvoritelj je svakomu subjektu, bila to flora, fauna ili čovjek, dao pravo da se bori i preživi. Astrolab i efemeride, astronomske tablice na temelju kojih se kreiraju i horoskopi, lokalizirale su trenutne pozicije motritelja, no Plejade se nisu mogle implementirati bez globalne skale za rješavanje kompleksa cjeline Sredozemnog prostora u kojem vlada takav red da čuva sam sebe. Očito je riječ i nadzemnom mediju sustava koji ispravno uspostavlja odnose među udaljenim krajevima i geografskim objektima, a svaki međusobno kontaktirani toponim memorira i čuva eho cjeline. Stoga bi šteta bilo propustiti tu povijesnu mogućnost – ljudima ne ponuditi jednu novu viziju s više vjere u duhovnost i humanizam od onog što im nude danas retard-materijalističke, tehno-birokratske dogme 21. stoljeća. „Previše se toga nakupilo posljednjih godina, da se ne bi mirnom dušom na zdravim temeljima apsolutno argumentirano mogla graditi jedna drugačija duhovnost (sa svim svojim elementima), povijest, filozofija, filologija, topoarheologija, rekonstrukcija razvoja čovjekove psihe, itd. Za to su potrebni ozbiljni okviri, koje želimo udariti i stvoriti.“ – kaže dr. Ferents Payrits, shvaćajući nešto o čemu, sve do pojave Geometrije Plejada, nije ni razmišljao, a povijesno je utemeljivo. „Mislim da nije slučajno da su Mađari bili udaljavani sa Jadrana (a s time i Mediterana), jer bi možda sa svojim analitičnim mozgom razotkrili ovu *matricu* i cijelu priču, ono što je zataškano namjerno, i zna se tko je glavni u svemu... Sada već sve govori. Progovorio je sam prostor, naprosto više! ... Sjajno izmišljeno, ali prevarili su se, jer zemlja sunca ponovo rađa svoju djecu, koja uvijek otkrivaju tajnu.“ Je li to sudbina malih naroda?

Prihvatimo li tezu kako na Zemlji postoji nekolicina nerazjašnjenih „utočišta“, kao mogućih baštinika dostignuća prijašnjih civilizacija, jedno od njih zacijelo je i prostor između planine Vlašić i Visoko grada. Sve veći broj arheoloških nalaza unutar Arheološkog parka Bosanska piramida Sunca, ukazuje da nismo mi prva civilizacija na tom prostoru visokih tehnoloških i duhovnih dostignuća. Vjerojatnost da su i prije postojala društva, nama superiorna, time postaje sve realnija. Na to upućuju ove ekspertno poduzete analize sredozemnog prostora utemeljene na ugradnji klastera zvijezda Plejada (7+2), dokazujući kako je kulturnološki ustroj mediteransko-crnorskog prostora nastao po jednoj *matrici* čije autore za sada ne imenujemo, a zacijelo se radi o pothvatu civilizacije. No ta je matrica vremenom nestala egzistirati kao opće dobro, i svjesno ili nesvjesno dospjela u posjed odabranih, koji ju počinju koristiti u *svoje* svrhe. Pridodali bismo kako je samo iluzija da bi prestala i postojati; latentna *spavala* je u njedrosci prostora, prikrivena u živosti toponima i končanosti jezika. Ugrožena neprekidanim ratovanjima, očuvana pak *intra*, što predmnijeva nedodirljivost spram geomorfološke i topografske podloge, uspjela je održati svoj integritet, odvesti nas do „Bosne“, tog centralnog dijela, koji čuva ključ i tajnu cijele priče, do Vlašić planine koju i svemoćni Rimljani nadljudski nazivaju *Mons Matrix* (Planina

Matrix, što znači „majka“, „matica“, „kalup“). Naime, baš tamo danas nalazimo sve ono o čemu govore različite legende kad je riječ o korijenu oronima Vlašić planine. Naziv sigurno nije demonim (od Vlah ili Vlasi), što navješćuju i arheološka iskapanja Fondacije Arheološki park „Bosanska piramida Sunca“. Uz piramidu Sunca, locirano je još nekoliko *svetih brda*, među njima i ključna Piramida Mjeseca. Danas više nitko ne može povezati funkciju sa smislom, ali na sreću ostale su legende, koje to očito nisu, nego je riječ o stvarnoj funkciji i prastarom znanju. Zato inzistiram na semaziologiji, jer znanje je evidentno tu, ali se zbog jezičnih barijera više ne povezuje. Ako želimo istinu, moramo se vratiti k početku – implementu, kotaču prostor-vremena s kojim iz *rovaša* i stigismo ovamo, premetajući, dopisujući, lažno svjedočeći.

Na samom Vlašiću naime još uvijek živi verzija po kojoj su Sunčeva i Mjesečeva majka poslale sedmoricu braće da donesu sreću i ljepotu iz dalekog svijeta. Šestorica se sretno vratiše, ali sedmi se zauvijek izgubio. Konačno, Mjesec ga pronađe na prelijepoj planini u koju se pretvorio. Po drugoj varijanti, šestorica braće su se udvarala istoj ljepotici pa se ljuto zavadili. Zamolili su Mjesečevu i Sunčevu majku da presudi. Ona odluči da ljepotica svima bude sestra, a njeno sedmo dijete. Legenda kaže da je tada nastalo suzviježđe Sedam Vlašića, koje se za vedrih noći od proljeća do jeseni kristalno vidi sa planine Vlašić.

Vlašići i mali narodi

Projekt, kojemu sam nadjenao ime „Vlašići i mali narodi“, izveden je u tri faze:

- izvedba geometrijskog obrasca
- implementacija u realni prostor
- sinkronizacija i razvoj mreže

Postupak sam, dakle, izveo deduktivno, od „gotovog“ (opće) išao sam prema nepoznatim pojedinostima, što znači iz Hegelove sinteze pošao sam u tezu. Na tlu sve je već dovršeno, Regiomontanus je posjetio Rim, Mercator je proizveo ravnju projekciju, cilindrično-konformnu, Hrvatski hidrografski institut proizveo je zemljovid, nedostaje samo ideja. Krećemo od Loretske legende, pa nastavljamo *trojanskom* eponimskom matricom, preko implementacije, i evo nas začas u svetoj geometriji – iskonu suvremenog svijeta. Tu smo i ne možemo razumjeti kako taj *perpetum mobile*, sam u sebi već savršen, uistinu odgovara topografskom idealu tla. Sedam Sestara, horizontala i kružnica! Od njih sedam pet je na putanji (dvije slobodne unutar kruga ali opet međusobno povezane), a ona se podudara s pet kardinalnih sredozemnih geografskih objekata, i to u punoj minucioznosti: najistočnija točka Sredozemnog mora (Elektra), vrh delte Nila, najjužnija točka Sredozemnog mora, rt Bon (Alcyone) te rt Comino, najistočnija točka Sardinije. Elektra i Alcyone drže horizontalu, uklještena između Iskenderuna i Sardinije, kružnica pak naprosto sjedi na tri obalne točke istočnog bazena Sredozemnog mora: najistočnijoj u Zaljevu Iskenderun, najjužnijoj u Zaljevu Sidra te zapadnoj na rtu Bon, kardinalnoj točki Sicilijanskog prolaza. Tko je držao Mesinska vrata (*Scila i Haribda*), nije Sicilijanski prolaz.

Na početku smo faze implementacije. Prelazimo preko antike, grčke filozofske škole raspravljaju, vidimo, o Bogu, čujemo Platona, kaže, *Atlantida* je iza Herkulovih stupova, „ne vrijedi život čovjeka, ako nije ispunjen istraživanjem“, no naglo ulazimo u „mrak“ (*dark age*), da bismo odjednom ponovno izašli na danje svjetlo, pred nama je čudan grad, diže se kula, je li to Babilon? Da, već smo u implementu, Sunce je fiksno, Mjesec je u stalnim mijenama, motrimo, bilježimo, plovimo, prošle su već tisuće i tisuće godina. Što smo dalje *uznutra*, sve manje osjećamo utjecaj čovjeka, vidimo kako nestaje falsifikat, čovjek u svom ćudorednom djelovanju, kakav se odvojio, odcijepio od Boga kad je iz *likovnog* (simbol) prešao u *zvukovno* (slovo) doba. Memorija jest fleksibilna, izgovorena riječ fluidnija od povijesti, no sve se neminovno promijenilo dolaskom pismenosti. Promjena pogleda bila je radikalna. Prostori realnosti su se proširili, a vremenska granica učvrstila. I vrijeme i prostor su se podjednako našli u oprjeci s neminovnom ograničenošću ljudske mašte, a znanje je postalo sinonim za preciznost. Stupili smo na prag suvremenog svijeta.

Sada smo tu gdje jesmo, pred nama je ozbiljna zadaća, ne vidimo nikoga, u ruci nam je 360 stupnjeva i Sedam sestara, u bijelim lepršavim hitonima, u plesu. Harmonija, počinjemo mjeriti, kozmičke mogućnosti čista su mjera, dužina spoznaje. Ovdje valja zatvoriti oči i sanjariti. Ono što nisam uočio tijekom prve objave Geometrije Plejada sada još jasnije vidim: tri zvijezde, Alcyone, Elektra i Sterope unutar kruga tvore raznostranični trokut, čime dobivamo i tri isječka kruga, svaki sa svojim polulukom, tetivom i simetralom. Budući da sam već objavio tetive Alcyone – Elektra (simbolično, *južno zvono*) i Elektra – Sterope (*istočno zvono*), nedostaje tetiva Sterope – Alcyone (*zapadno zvono*), koju sada izvodim uočavajući odmah fascinantne efekte po *visočko žarište*. Sjecište tetive i simetrale *istočnog zvona* (nazvano *Tetida*, nalazi se na meridijanu vrha delte Nila, El Gize i Sakkare) stoji potpuno horizontalno sa sjecištem tetive i simetrale zapadnog strijelca. Stoga ga nazivam *Tetida1*. Ova simetrala, međutim, prolazi kroz *visočko žarište* nadilazeći i sami vrh Vlašić planine, te je, radi lakšeg praćenja, imenujem *visočkom simetralom* ili *Strijelom1*. Dakle, sada paralelno sa zvijezdama Elektra i Alcyone stoje i dva sjecišta, *istočnog i zapadnog zvona*. U realnom prostoru sjecišta se nalaze na paraleli 43°47' N, što je ujedno i geografska širina najviše planine Adigeje, vrha Kavkaza Čuguš (3238 m). Međusobnu razdaljinu dvaju sjecišta u točki *zlatnog reza* sada dijeli okomica spuštена iz zvijezde Sterope (smjer mjerenja W→E). Obrnuto, iz smjera E←W potpuno jednaka dužina, tj. mjesto *zlatnog reza* mjeri se na mjestu prolaska meridijana središta kružnice *Bolbe*. Minuciozno precizno, paralela dvaju sjecišta treći puta uvjetuje proporciju *zlatnog reza* tetive Taygeta – Maja – Alcyone, i to iz smjera potonje. Simetrala ove tetive značajna je jer vodi u sami vrh delte Nila, jugoistočni ugao trapeza, kojeg nosi pravac Trabzon – *Obuda*, na meridijanu *Tetide*, Sakkare i El Gize. Kad već znamo da je središte kružnice ujedno i mjesto *zlatnog reza* između *Tetide* i polazišta simetrale pred tuniskim rtom Afrika, očigledno, deskriptivno, sveukupni dojam je „ujednačenost i završenost iluminacije, zadivljujuće prožimanje arhitekture stranica, stalna nit koja tka i veze“. Sad je potpuno jasno zašto se i na tlu sve odvija u harmoniji *zlatnog reza*.

Izbija u prvi plan i pravac paralelan sa *visočkom* simetralom, a polazi iz Ljube. U II. kvadrantu kruga, kružnicu siječe na mjestu prolaska meridijana zvijezde Taygeta. *Zlatni rez* pak između te točke i tetive Sterope – Alcyone i ovaj puta mjerimo (iz smjera II. kvadranta) u poziciji prolaska meridijana središta *Bolbe* (20,5 / 12,669 cm) Uistinu genijalno, ali kako, pa to je kozmička matrica!? *Tvorac* Plejada je očito ostavljao prazninu za sve neovisne koji će doći i nedvojbeno dati svoje doprinose izronile iz tame. Teško je i pomisliti da iz pozadine *duh* ovdje ne vodi projekt cjeline, „nedvojbeno udruženi rad visoko obučenog *skriptorija* po vodstvom i budnim okom jednog *Majstora*“. Unutar jasno označenih okvira protječe beskonačno različit sadržaj koji se sastoji od svih vrsta tipičnih geometrijskih oblika i likova, spojenih uvijek istom niti, nikad pobrkanih, do kraja kontroliranih, kako je to *Majstor* i zamislio. Izvanredno realističan, jedino je čovjek tu sićušan i savršeno prirodan, uokviren točkicama u uglu božanske genealogije. Glavne figure simetrije, premda impresioniraju dramatikom i originalnošću, ipak su konvencionalne.

Geometrijski iskaz Plejada izvor je beskrajna užitka. U crtež *Prvog umjetnika* dodani su sceni realistični detalji koji osjećaj za vjerno svijaju i izokreću tvoreći gotovo svijet mašte. Rad je podsjetnik da mala stvorenja žive svoj život dok u kozmici traju i promiču veliki događaji. Dakako, to i ima kontrastnu svrhu njihova snaženja. Ovaj nije samo remek-djelo, već i minijatura kozmičkog života spram *siromašne* i brdovite Zemlje, geoida kojeg još samo uljepšava, ispunjujući ga, more. Naš je planet u svemiru poput umjetnosti nadgrobnih spomenika. Zadržao je određenu homogenost, a njegova je površina ukrašena geometrijskim uzorkom reduciranim na krug. Poput menhira ili križa stoji u veličanstvenoj osamljenosti. Što je tu primordijalnije, tehnika ili dizajn, veliko je pitanje, možda nikada nećemo ni doznati, ali barem možemo ukazivati. Ovo je jedna od takvih mogućih tvrdnji i studija: „Umijeće koje može ponoviti isti ornament nepogrešivom rukom preko cijele površine dokazuje zapanjujuću kontrolu nad oruđem.“ – riječi su Nore Chadwick. Jedan jedini krivi korak, poskliznuće, i čitav bi posao bio pokvaren. Ali, ne nalazimo lažnih rezova, „cjelina je jedno gotovo mehaničko savršenstvo koje je moralo nastati beskrajnom vježbom.“

Planine na zapadu i istoku dale su najtrajnije predstavnike *topokaligrafije*. Trabeacija, kao pojam, ugrađena je u sva religijska središta koja su opet bila specifikum povijesti i vjerojatno ih stoga dugujemo činjenici što su mali narodi tako dugo ostali privrženi vjeri i njenim idealima da nam je ostavila tako velik broj starog samostojećeg kamenja, osobite vrste zapisa. Obrazac kojeg nudim mijenja svoje obličje jedino geološki, pa mu stoga starost može odrediti unajmanje neka od posljednjih velikih geoloških kataklizmi.

Visočko žarište – transmiter *zapadnog zvona*

Visočko žarište dobiveno matematički metodom implementacije Plejada nalazi se upravo između Vlašića i Visokog, približno mjestu gdje se Lašva ulijeva u Bosnu. Pravac Travnik – Visoko položen je precizno u smjeru toka Lašve od Travnika do njenog utoka u Bosnu što je zapravo i smjer položaja *visočke* simetrale. Ona radikalno utječe na svoje žarište jer sa simetralom što polazi iz hrvatske Ljube (geometrijsko središte Sredozemnog mora), i simetralom iz talijanskog

Monfalconea (najsjevernija točka Sredozemnog mora i Jadrana), formira obalne granice moderne države Izrael, s Jeruzalemom kao *centrom svijeta*.⁵ Naime, *visočka* simetrala, nakon prolaska kroz središte kružnice *Bolbe*, izraelsku obalu presijeca precizno na libanonsko-izraelskoj granici te vodi u poziciju Brda Tabor (Isus – Preobraženje). S njom paralelna simetrala iz Ljube crtu obale siječe na izraelsko-egipatskoj granici, nastavljajući se u izraelsko-jordansku obalnu granicu u najjužnijoj točki Mrtvog mora.⁶ Između njih treća paralelna simetrala iz pozicije Monfalcone ulazi u samo središte Jeruzalema. Možda bi to i bila slučajnost da Monfalcone u prijevodu nije Brdo sokola (Monte falco), kao što je to i Jeruzalem *Urusolyma* ili Brdo sokola (*solym* = sokol). *Visočko* žarište ne dijeli samo sudbinu sredozemnog topografskog posrednika nego izravno sudjeluje u kreiranju svjetske, poglavito europske, religijske i kulturne scene.

Matrica se uistinu pokazala „utočištem“, iz svoje zametenosti prometnula se u aktivnog sudionika potrage za nestalim civilizacijama. U tom pogledu, *visočka* civilizacija, koja god bila, i *plejadski* matrica, zacijelo su izjednačena dostignuća. Drugačijeg tumačenja ne može biti pokraj činjenice da „nas“ nigdje nije na mapi svijeta, a evidentno globalno utječemo na prostor Sredozemlja. Kao geometrijsko središte šireg Mediterana između meridijana Gibraltara u najjužnijoj točki Pirinejskog poluotoka (Tarifa) i najistočnije točke Crnog mora (Kobuleti), *visočko* žarište nalazi se na pravcu paralelnom s *Kadmovom osi* (Al Mina – Troja – Ljuba – Troyes – Paris), a povezuje Sarimazi (najsjevernija točka Iskenderunskog zaljeva) i Monfalcone, čime postaje krucijalnom *izmaknuta visočka* dijagonala pravokutnika koja iz Dakhla oaze u žarište vodi preko Visokog. To što njime prolazi i pravac koji povezuje „sestru“ Taygetu i „majku“ Pleione s igličastim vrškom rta Sao Vicente, daje mu još veću snagu. Tu je pravac koji od zvijezde Sterope kroz žarište vodi u sjeverni tuniski rt Blanc (najsjevernija točka Afrike), dok primarna *plejadski* simetrala baš polazi sa rta Afrika na istočnoj tuniskoj obali. Kroz žarište također prolazi i *ljubačka* kružnica sa središtem na libijskom rtu Misurata. Čistu poziciju Visokog, moguće i samu Piramidu, nadilazi i zapadna stranica *trabzonsko-budimskog* trapeza... Svjedočimo mnogim uvjetovanostima žarištem kojeg *plejadski matrix* autonomno programira u zoni vlašićko-visočkih utjecaja na široko europski i sredozemni prostor, što je datost koja u svom korijenu sugerira spoznaje iz dubine svemira skupine od oko 400 zvijezda i Sedam najsjajnijih Sestara.

Meridijan *visočkog* žarišta ujedno je i geografska dužina sjecišta dijagonala pravokutnika Troja – Ljuba – *Utica* – Cirenaika. Paralela pak, koja tim sjecištem prolazi, je geografska širina Troje na atlantskoj obali Portugala te triju vulkanskih vrhova, azorskog Pico-a, Lipara i turskog Ercivasa. Sjecištem prolazi i primarna *plejadski* simetrala. Koeficijentni odnos dužina stranica eponimskog pravokutnika (1,1467181) identičan je odnosu dužina stranica piramide u Sakkari. Na tisuće analitičkih informacija doneseno je u studijama tijekom desetogodišnjeg bavljenja geometrijom prostora (vidi: Literatura). Stoga s vrlo ozbiljnim znanstvenim nalazima stojimo iza činjenice da

⁵ Više vidi u studiji: „Odgovori na veleposlanička pitanja – Đuri Vidmaroviću“.

⁶ Zanimljivo, ali ako četvrti paralelni pravac povučemo iz Zadra on vodi u Goru Hor u drevnom Edomu, dakle, ne radi se o Gori Horeb na jugu Sinaja, uobičajeno prihvaćenu za Mojsijevu planinu na kojoj je primio Deset zapovijedi Božjih. Na njoj nalazimo topinime Horbat Zafir (ponegdje i Horvat Zafir ili Zefir), te Oron, što na hebrejskom znači Uran, sedmi planet od Sunca.

na čitavom sredozemnom prostoru dva žarišta, Ljuba na hrvatskoj obali kod Zadra, i *visočko* multisjecište, apsorbiraju najviše od onoga što receptivnost učinaka *plejadске* tehnike može dati – prohodnost loksodroma u prostor-vremenu u funkciji distribucije informacija. Kao medijatori i upravljači sustava dva lokaliteta opravdavaju svoju relativnu „anonimnost“ upravo činjenicom da dolaze iz dubine svemira.

Kako se dogodilo da za Plejade već tisućama godina svi znaju, a nigdje ih nema, ne možemo suditi. Međutim, teško se oteti dojmu kako se sve razvilo *iznutra*, iz *neodlučnosti* pretpovijesnog razdoblja, koje nikad nije u cijelosti izgubilo vezu sa svijetom realnosti. Ta stvarnost strana je suvremenom svijetu, poput magije koristi geometrijski okvir koji je potpuno skriven pod vidom naturalističkih dimenzija s ozračjem prirodnosti koja se savršeno uklapa u maštovitost cijele koncepcije. Kazala je Nora Chadwicik, baveći se za čitavog života Keltima i njihovom kulturom: „nama, koji smo produkt stoljećâ klasičnog obrazovanja i znanstvenih pogleda, nije lako shvatiti prirodnost kojom je stari irski duh prelazio iz stvarnosti realnog u područje mašte.“ Međutim, sve ukazuje na zaokupljenost narativnom i figurativnom geometrijom koliko i istaknutim reljefnim konturama tla. Ovo pitanje ima toliki značaj da ga se može prepoznati na prvi pogled. To gdje je i od koga model bio izrađen, ne igra veliku ulogu, jer doista čudan i nesiguran put, kao i njegovo preživljavanje koje je ovisilo o slučaju, ostavlja dovoljno prostora da vjerujemo kako je ono što je došlo do nas tek mali dio onoga što je izgubljeno. Na sreću, dijelom i rekonstruirano, ovdje, razumijevanjem matematike kao eha glazbene harmonije uma.

Upravo nasvježiji rezultati analize Geometrije Plejada od 8. siječnja 2015. ukazuju na *božanski* rukopis kojeg je nemoguće postići u normalnim zemaljskim okolnostima. Unutar rastera događa se tako harmonizirana igra *zlatnog reza*, zvjezdana interaktivnost za koju je neprihvatljiva bilo kakva logika izvan ruke *Stvoritelja*. Prvi koji je to uočio, a radi se zacijelo o dubokoj starosti, jer matrica je evidentno implementirana u najstariju sredozemnu čistinu, morao je biti dijelom kulture nama nepoznatih civilizacija. Jedan od ključeva razumijevanja tog pitanja zacijelo je i *vlašičko-visočka postaja* koju podržava *visočka* simetrala na polovici udaljenosti između zvijezda Sterope i Alcyone. Koliko radikalno paralelizam interaktivno utječe na sustav, pokazuju sljedeći primjeri: pravac povučen paralelno s *visočkom* simetralom iz Beiruta (drevna fenička *Laodicea*), vodi u srce Troje; povučen iz Al Mine (polazište *Kadmova osovina*), pravac vodi u središte „kuke“ Dunava u Đerdapu; povučen iz najistočnije točke Sredozemnog mora, paralelni pravac vodi u sjeverna vrata Bospora, itd. Kardinalnost biranih ishodišta je bez premca. Na samoj simetrali, međutim, jednaku udaljenost mjerimo od *visočkog* žarišta do središta kružnice *Bolbe*, inverzno, od tetive Sterope – Alcyone do *vršišta* na putanji kružnice, i iznosi po 7,35 cm. Jako je zanimljivo pritom da *vršišta* simetrale u realnom prostoru nalazi na geografskoj širini vrha Grossglockner (47°05' N),⁷ najviše planine Austrije i Alpa istočno od prijevoja Brenner (3798 m). Geografska dužina vršišta, nešto istočnije od vrha, na libijskoj obali je ujedno i dužina grada

⁷ Po B. Hacquetu, ime planine dolazi iz njemačkog *glocke* što znači „zvono“. Ako bi njegovo hvatište bilo u točki vršišta onda veliki poluluk kojeg zatvara tetiva doista i ima formu zvona sa simetralom kao klakilom.

Tripolija, fenička *Oea* (13°11' E). Interesantnim držim da planinu krase karakterističan vrh oblika piramide.

Koliko je *visočka* pozicija bitna sustavu pokazuju i druge komparativne analize: zapadna stranica *trabzon-budimskog* trapeza (od sjecišta paralele rta Sao Vicente i meridijana Središća) istočno od Sicilije (četvrti ugao je vrh delte Nila), vodi preko Visokog do stare *Obude*, koja se nalazi nešto južnije od Pilisa, najsvetijeg brda Mađarske (Dobogoko), gdje stoji *Ferenczi-szikla* – stijena poznata kao „srčana čakra zemlje“. Kao čvorište pravaca, također sugerira i snažno energetsko djelovanje. Istodobno, pravac povučen paralelno s tetivom Sterope – Alcyone, a prolazi kroz *visočko žarište*, vodi izravno u Kartagu, dok, s druge strane, u Uticu, predšasnicu Kartage, vodi ortogonalna *trojanskog* pravokutnika iz Ljube. Krug se zatvara na posve unikatan način: sada treći pravac, paralelan s tetivom, a provučen kroz poziciju Ljube, vodi izravno u poziciju *Obude*. U smjeru jugozapada, ponajprije prolazi Rimom, zatim perfektno naliježe na vršak rta Carbonara, krajnju točku jugoistoka Sardinije, te, konačno, na alžirsku obalu pada na igličasti rt Fer, i sâm već multisjecište, prolazeći potom Constantineom, feničkom *Cirtom* („kraljevski grad“).

Potvrda metode u Orionu

Veliku sliku mudrosti nam podaruje prapovijesna matrica. Na nebu poredani su Orion (Lovac), Taurus i Plejade, baš onako kako danas iz pozicije Gize gledamo u smjeru gorja Toros i *istočnog zvana*. Prvi koji je u rasporedu piramida Gize zapazio simulaciju rasporeda zvijezda Oriona bio je Robert Bauval.⁸ Poučen dosadašnjim iskustvom geometrije prostora pošao sam prijeći i taj *rubikon* poravnavši vrhove Kufuove i Kefrenove piramide. Mikerenova piramida udaljena je tada ostala od pravca za oko 11,8°. Taj isti kut u konstelaciji Oriona, ako položaj Mikerenove piramide simulira položaj zvijezde Mintaka, iznosi 7,5°. Projekcija je, dakle, zrcalna, upravo kako se nebo reflektira na zemlju. To znači da bi dvostruke vrijednosti bio kut od 15°. Simulirao sam na mapi K09e potencijalno moguća rješenja.

Budući da tlocrtno, spram horizontale, slijeva na desno, od najveće k najmanjoj, mjereno u središtu, zvijezde Alnitak i Alnilam, na pravcu stoje pod kutom od 30°, taj isti kut izmjerio sam na zemljovidu spram položaja zvijezde Elektra na krajnjem istoku gorja Torosa, ukoliko je ona polazišna točka ili, kod Oriona, srednja zvijezda Alnilam. Alnitak je tada El Giza, Mintaka pak pozicija koju čekamo tek otkriti. Odmah smo uočili fantastičnu korelaciju: projekcija funkcionira isključivo jer je temeljni pravac, sada dobiven zrcalno spram Mintake u El Gizi (da bi se dobio uopće kut u središnjoj zvijezdi od 30°), zarotiran spram horizontale za 27,8°. A to je jednaki, samo inverzan, kut pod kojim stoji *Kadmova os* i cijeli pravokutni *trojanski* eponimski konstrukt. Posebnost je, međutim, vidjeti da zapravo prolazi i sjecištem pravca Jeruzalem – Monfalcone, zatim *jeruzalemske* longitudinalne paralele s *Kadmovom osi* te, konačno, pravca koji povezuje Kharga oazu, na meridijanu Saisa, i najistočniju točku Crnog mora u Kobuletiju. Kao kardinalno sjecište dobili smo ga u studiji „Odgovori na veleposlanička pitanja – Đuri Vidmaroviću“, a

⁸ R. Bauval, G. Hancock, Sfingina zagonetka, Zagreb, 2002.

nalazi se u poziciji Jeruzalema. Pravac El Giza – Elektra dugačak je 9,5 cm, što je razdaljina između zvijezda Alnitak i Alnilam. Kako je udaljenost od potonje zvijezde do zvijezde Mintaka gotovo identična i iznosi 9,55 cm, a projekciju izvodim identična konstelaciji Orionu, ta se dužina od Elektre mjeri na kružnici Plejada baš na mjestu prolaska longitudinalne (paralelne s *Kadmovom osi* pa time i *jeruzalemskom* longitudinalom), koja ovaj puta polazi iz pozicije Kobuleti, a vodi u sjeverni nizozemski Delfskij. S njime je zapravo pravokutna eponimska *trojanska* projekcija i završila.

Briljantno, jer sjecište, koje imenujemo *Tetida3*, se nalazi na geografskoj širini prethodnih dvaju sjecišta, *Tetide* i *Tetide1*, *linije poravnanja istočnog i zapadnog zvona* (Sterope – Elektra i Sterope – Alcyone). No valja dopuniti: pravac što povezuje Elektru i *Tetidu3* nastavlja se kroz Kerčki prolaz te ulazi u središte grada Berdyansk. Tako se povratno uspostavlja veza s područjem u kojemu Vlašić i Visoko imaju krucijalnu ulogu. Povežemo li sada pravcem *vršišta* simetrala *istočnog i zapadnog zvona* (Zaljev Arabat⁹ i Grossglockner) proći će Središćem na *Jantarskoj cesti* u blizini tromeđe Slovenije, Austrije i Mađarske. Kao kardinalno multicjecište, to je mjesto već ubicirano u studiji „Sabratha – kronometar (kotač prostor i vrijeme)“ te potvrđeno u studiji „Trapezous – Buda : Sudbina novčića na cesti“. Naime, meridijan Središća ujedno je i geografska dužina jugozapadnog ugla *trabzon-obudskog* trapeza na paraleli Sarimazi – rt Sao Vicente. Sve je zapravo najsustavnije moguće isprepleteno.

Stoga povežemo El Gizu i *Tetidu3* na kružnici da bismo izmjerili unutrašnji kut od Gize do Elektre i od nje do *Tetide3*. On doista iznosi 15°, što je dvostruka vrijednost kuta izmjerena kod Orionu. U konačnoj dualnoj konfiguraciji dati će ponovno kut od 30°. Naočita duboka sustavnost *iznutra* utječe na vanjski tijek kompozicije. Centralna os koja povezuje El Gizu i *Tetidu3* nadilazi oronimske oznake, ponajprije najvišeg vrha Cipra Olimpos, te drugog najvišeg vrha Centralne Anatolije, Hasan Dagi, visine 3268 m, na meridijanu Jalte. Dužina osi iznosi 18,5 cm, polovica je pak 9,25 cm. S tog mjesta pravac postavljen pod kutom od 90° vodi izravno u oronimsku oznaku grčke svete planine Olimp. Jednostavno, savršenstvo! Toponimi su slijedili praksu geometrije i postajali eponimi što dokazuje civilizaciju koja je zacijelo imala na znanosti dobro utemeljeno znanje a nikako ne epsko „omalovažavanje“.

I pravac ortogonalan na baznu liniju Giza – *jeruzalemsko* sjecište u smjeru sjeverozapada prolazi kroz sjecište *jeruzalemske* longitudinalne i meridijana Troje, koje se nalazi na geografskoj širini luke Pirej. Pod kutom od 45° pak pravac iz El Gize vodi kroz Tobruk (grčka kolonija *Antipyrgos*) u *polazište* simetrale *istočnog zvona* na tuniskom rtu Afrika. Ovakav sustavni mozaik ne može biti slučajem, jer oponašanje Orionu očito vodi k rješenjima koja uvijek nanovo podsjećaju na

⁹ Baš tu imamo toponim Strelica Arabat (Arabats'ka strilka), naziv za pješčani sprud dužine 110 km, širine od 270 m do 8 km. „La fleche“ pak na francuskom jeziku znači „strijela“, „šiljak“ i „vrh tornja“. Sva tri značenja izvrsno se uklapaju u poziciju *vršišta*. „Vrh tornja“ može čak sugerirati i zigarat, Babilon. Ferenc Payrits riječ „arabat“ je stavio na kolo (F. Payrits: kada govorimo da „se prevodi“ u mađarskom jeziku se kaže *fordít* – a to znači „okreće“), kako se nekoć i čitalo s desna na lijevo, i dao rješenje, vrlo logično i dubokog metafizičkog značenja – *a bot-ár*, što znači na starom panonskom „šiljak štapa“ i „šiljasti predmet“.

prva suočavanja tla Zemlje i nebeskih „protivnika“ poput Oriona koji će jednom, uloviti Sestre i cijela će priča krenuti iz početka.

Ukoliko sada formu tako prelomljenog Oriona obrnemo s desna na lijevo kao da listamo stranicu knjige dolazimo do dualnog romboidnog oblika (30°) više nego čudnovate kompozicije. Premda je spram sjevera početna linija od Gize do točke prijeloma (Alnilam) izmaknuta istočno za $2,5^\circ$, to je najbliža konstelacija jednaka rasporedu piramida s također fascinantnim rješenjima toposa. Inverzno, sada se u točki prijeloma Alnilam nalazi minuciozno precizno na *Kadmovoj osovini* na $31^\circ 39'$ E i geografskoj širini krucijalnih sjecišta: prvog, *ljubačke kružnice* i meridijana Istanbula, drugog, dijagonale točka P – Mut i dijagonale točka M – M'. To je paralela što, na ortogonalni trapeza, od vrha delte Nila do Samsuna (*Amisos*), njihovu udaljenost presijeca točno u proporciji *zlatnog reza*, mjereno iz smjera delte Nila. U osnovi je to izmjera od južne obale Sredozemnog mora do južne obale Crnog mora. Budući da stoji usuprot Elektri, točku prijeloma u ovoj formi ćemo nazvati *Elektra2*.

Pravac od nje do *Tetide3* nastavlja se sjeveroistočno te kroz sjecište *istanbulske* kružnice i tetive Elektra te prođe rtom i lukom Sinope (*Sinop*). Ali, gle, na kraju uđe u samo središte Rostova, nekoć miletskog *Tanaisa*, najistočnije luke, praktično ujedno i najsjevernije točke Azovskog mora. Usuprot, u smjeru jugozapada, nastavlja precizno u ugao velikog trojanskog pravokutnika (na meridijanu Troje u Zapadnoj libijskoj pustinji) kojeg tvore Mahala (Cernovtsi) – Troyes – točka T' – libijska pustinja. Od *Elektre2* pak do Gize pravac vodi opetovano preko vrha čuvene delte. Sjeverno se nastavlja u središte luke Nikolaev, najsjevernije točke Crnog mora u estuariju Južnog Buga. Njegov zrcalni pandan, pravac koji povezuje Gizu i Elektru, u smjeru sjeveroistoka prolazi središtem Trabzona, polazišta geometrijskog obrasca *trabzonsko-obudskog* trapeza.

Kad sada pravcem povežemo obje prijelomne točke, Elektru i *Elektru2*, on u nastavku ponovno vodi u oronimsku oznaku grčkog Olimpa. Tako smo dobili središte *euklidovskog* romboida, čija kružnica s polumjerom u dvjema vršnim točkama (Giza i *Tetida3*), prolazi također i sjecištem *Tetida*. Usto opisuje još i točku na egipatskoj obali kojom prolazi meridijan sjevernih vrata Bospora i Muta u Dakhla oazi, potom sjecište *istanbulske* kružnice i meridijana južnih vrata Dardanela, te do kraja radikalnu poziciju Knososa i njegove luke *Heraklion*. I, konačno, na centralnom ortogonalnom pravcu Elektra – Olimp polumjer ($9,25$ cm) mjerimo na mjestu prolaska dijagonale što iz točke M vodi u Dakhla oazu u poziciju iz koje se vraća *izmaknuta visočka* dijagonala paralelna s dijagonalom točka P – Mut.

Najveći mogući stupanj projekcija dostiže, međutim, sa sjecištem gdje se križaju meridijan zvijezde Elektra, koji još prolazi gradom Baalbek te u neposrednoj blizini najvišeg planinskog vrha Libanona, Qurnat as-Sawda' (3088 m), zatim *visočka* simetrala te *nosivi* pravac Giza – *jeruzalemsko* sjecište. Točku nalazimo izvan *plejadске* kružnice jugoistočno od jordanskog grada Irbid. Ali, što je tu kardinalno? Od njega do tetive Sterope – Alcyone udaljenost iznosi $23,5$ cm. *Zlatni rez* se tada mjeri na $14,523$ cm, a to je mjesto gdje *visočka* simetrala presijeca paralelu

Alcyone – Elektra! Kako to tumačiti? Plejade stoje tako na nebu! Podudaranje s implementiranim sadržajem odvija se u realnom prostoru. Sve je do savršenstva harmonizirano, odstupanja nigdje ni za milimetar.

Što više analitički kazati? Treba li uopće? Možda tek još, je li romboidna forma ipak u nekoj vezi s položajem triju piramida Gize ili moguće s lukom „Strijelca“ uporenog u zvijezdu Bellatrix. Forma, koju čini pravac Elektra – Olimp, te dva prelomljena kraka, Elektra – El Giza te Elektra – *Tetida3*, doista odaje izgled *strijele*. *Tvorac* je kreirao, a čovjek je uvijek gledao u nebo i nebo spuštao. Borba Titana nastavila se, preselila na Zemlju. Uostalom, svjetska arheologija danas raspolaže dokazima mastodontnog čovjeka.

U usporednoj analizi tlocrtnog rasporeda piramida i konstrukta Oriona, dvostruku vrijednost Orionova kuta od $7,5^\circ$, dakle, kut od 15° , spram linija vrhova Kufuove i Kefrenove piramide, mjerimo u potonjoj na jugoistočnom uglu Mikerenove piramide. Jedino tu nalazimo kut kojeg možemo dovesti u vezu s projekcijom romboida u realnom prostoru. Međutim, poredba položaja vrha Kefrenove piramide i položaja Velike Sfinge, spram horizontale, pokazuje da vrh piramide i tlocrtno središte glave Sfinge stoje pod kutom od $6,5^\circ$ SE. Spram tako dobivenog pravca, koji prolazi jugozapadnim uglom Kefrenove Grobnice smještene istočno od piramide, u središtu glave Sfinge, pravac pod kutom od 45° vodi u sami vrh Velike piramide.

Potpuno isti konstrukt prenosimo na zemljovid u realni prostor u kojemu implementirane Plejade u svom geometrijskom obrascu sadrže sliku teško razumljivu ukoliko nemamo sklonosti prema nadnaravnom bitku i biću. Ako je *Elektra2* na *Kadmovoj osi* polazište, što znači vrh Kefrenove piramide, i ako iz nje u smjeru SE izmjerimo kut od $6,5^\circ$ SE pravac preko vrha Toros Dagi vodi čisto u poziciju Gobekli Tepe, drevno svetište staro oko najmanje 12.000 godina. Taj smo pravac ostavili slobodnim u svojoj dužini do izmjere drugog pravca, koji će u poziciji *Tetida3* dati kut od 45° . Potencijalno križište, kao pandan poziciji Velike Sfinge koja gleda u čistom smjeru istoka, je negdje na prostoru sjevernog Iraka. I, evo, dobiveni pravac presijeca južnu obalu Crnog mora točno na mjestu prolaska pravca Trabzon – *Obuda*, a sa svojim suplementom siječe se negdje u Iraku na koordinatama $36^\circ 36' N$ i $43^\circ 54' E$. Prije svega, numerički jako mistične koordinate, potom i topografski fascinantne. Iračko križište nalazi se na geografskoj širini zvijezda Elektra i Alcyone, no geografska dužina još je kapitalnija – riječ je o meridijanu najjužnije točke Arapskog poluotoka, rtu Ra's al' Arah ($12^\circ 36' N$ $43^\circ 55' E$). Doista radikalno, ali gdje je u stvarnom prostoru križište? Nalazi se u zoni Ninive, u dolini i na „kuki“ rijeke Veliki Zab (Kayulan), jugozapadnije od špilje Shanidar, arheološki obrađenog obitavališta neandertalca 35.000-65.000 godina pr. Kr. Kako je to istodobno i paralela područja Gibraltara, najstarijeg obitavališta neandertalca, onda je još jasnija poveznica dvaju prapovijesno naseljenih područja. Je li moguće sve to izvesti, počevši u Gizi, da bi se dobila najjužnija točka Arapskog poluotoka?

Po svemu sudeći, raspored piramida Gize, što vrijedi i za „Bosansku piramidu Sunca“, dio je globalnog *plejadskog* komunikacijskog *matrixa* u kojemu moguće da Orion, u „lovu na Vlašiće“,

putem izmjere najkardinalnijih koordinatnih vrijednosti geografskih objekata, utječe na alociranost ne samo unutar sredozemne već i mezopotamijske urbano-topografske mreže visoke starosti. To zorno potvrđuje posljednji primjer: križište, koje smo dobili geometrijskim putem, ukazuje na implementiranost kao ključ rješenja velikih megalitskih građevina i arhitektonskih struktura. Najistočniju točku Sredozemnog mora i najjužniju točku Arapskog poluotoka očito nismo dobili slučajem niti ciljano, baš kao što to nije ni činjenica da upravo *Nineveh* baštini brončanu figuru Lava s velikim uspravnim krugom za leđima, položenog neobično nalik Velikoj Sfingi. S druge strane, križište smo dobili na *liniji poravnanja* – paraleli zvijezda Elektra i Alcyone – te spram sjecišta *Tetida3* kojim prolazi sjeverna *linija poravnanja* – paralela *Tetide* i *Tetide1*. Geometrija Plejada sustav je uz čiju pomoć „ulazimo u uređeni svijet gdje uzrok i posljedica slijede jedno drugo matematičkom točnošću i preciznošću, gdje se gdje se događaji redaju u logičnom nizu, gdje se može pouzdati u uspostavljeni vremenski slijed, gdje utvrđena geografija postavlja granice ljudskim putovanjima...” (N. Chadwick) Mašta uvijek rastavlja i ponovno sastavlja, pokatkad preoblikujući svoju priču.

Prvi i temeljni pravac kojeg sam pred 10 godina na početku istraživanja povukao povezivao je bliskoistočnu obalu i Paris, od ušća Orontesa, preko Troje, Ljube i Troyesa. Pratio je Kadmov put pa sam ga poslije nazvao *Kadmovom osovinom*. Sada je na njoj, i s njom, završilo. Dakle, *linija poravnanja* na paraleli triju sjecišta (43°47' N) strateški je bitna zbog sjecišta *zapadnog zvona*, *Tetida1*.¹⁰ Provjera na terenu pokazala je da se nalazi na samom istočnom rubu Jahorine, planine jugoistočno od Sarajeva čija je visina praktično ista kao i visina Vlašića (Ogorjelica – 1916 m / Paljenik – 1934 m). Jahorina se, naime, prostire na geografskoj širini od 43°39' N do 43°47' N i geografskoj dužini od 18°31' E do 18°43' E. Precizno, lokalitet je ubiciran u mjestu pod nazivom Gornja Vinča (43°47' N 18°47' E), sjeverno od Foče. Međutim, još nešto kardinalno uočavamo: nešto manje od 1° sjeverno, i točno 1° istočnije, dakle, na 19°48' E, smješteno je brdo Vlašić (474 m). Je li i kako naziv Vinča povezan s centrom neolitske kulture u Vinči?¹¹ Geometrijski gledano, nema prigovora nekoj slučajnosti. Sjecište se nalazi točno na polovici udaljenosti između bh. planine Vlašić i brda Vlašić. Potpuno je jasno zbog čega na ovim prostorima Vlašići žive u dubokoj memoriji i kozmogonijskom interesu narodâ.

¹⁰ Na njegovom meridijanu, jugozapadno od *Obude*, immo također istaknuto sjecište ključnih pravaca projekcije u kojemu sudjeluje i *visočko žarište*. Izračunali smo koordinate 47°20' N i 18°46' E, što daje poziciju zamalo sjeverozadnije od mjesta Martonvasar, gdje je u dvorcu Brunszvik boravio L. van Bethoven i napisao svoje čuveno djelo „*Za Elizu*“. Franjo Pajrić upozorio me da se upravo na traženoj poziciji nalazi Orban brdo (Orban Hegy), koje na kolu biva „Borona“ što je ponovno „Alboran“ (vidi: „Sabratha – kronometar : kotač prostor i vrijeme“), na starom panonskom jeziku znači „ravnati“, „branati“, tj. *poravnanje*. On, naravno, nije mogao znati koji pojam tražim.

¹¹ Franju Pajrića zamolio sam da riječ „vinča“ stavi na „kolo“, evo izvornog odgovora: „U Karpatskom bazenu imaš nekoliko Vinča. Ne znam, ali možda bi moglo biti, ako se prepíše *n* u *r* zbog sličnosti u rovaš-u i *c* u *k*, a *Kör-iv* što bi bilo dio kružnice, isječak kružnice, zakrivljen.“ Naravno, ni ovaj puta nije znao na što ciljам, no riječ je baš o isječku kružnice kojeg tvore poluluk, tetiva i simetrala.

Mali narodi ne trebaju se bojati svoje budućnosti. Ljuba i Vlašići na Pagu su na jadranskoj obali, Vlašić i Visoko u zapadnoj bh. kongregaciji. *Plejadska* kružnica definira *atlantidski* prostor između istoka Crnog mora i Sardinije te između sjeveroistoka Afrike i Srednje Europe, maticu u kojoj nijedno veliko carstvo nije opstalo trajno. To mora shvatiti i danas Ujedinjena Europa. Geometrija Plejada je definitivno pronalazak koji će utjecati na mnoga neriješiva povijesna pitanja mijenjajući paradigmu znanstvenosti iz onog što ima biti dokazano u ono što dokazivati ne treba. Jer, nacrtano je i ispisano sve ono što se kao model osporiti ne može. Drugo je pitanje, na ovakav način, geografski difuzan i kozmički konzistentan, tko je mogao *snijeti* na zemlju obrazac koji kao prototip *svetoduhovski* funkcionira u savršenosti pune međusobne interakcije s maksimalnim učinkom na eksterne okolne transmisije. On je ključ – *sveti gral* moderne kartografske tehnologije, po kojemu su stoljećima, tisućljećima, crtane mape, a on sam bio čuvan poput najveće tajne. Drugog razloga nema, da ga ne vidimo, a uvijek tu je, ugrađen u sve zemljovidne matrice. Jedini još čuvar na kojeg se mi Zemljani možemo osloniti, prostor je, jedinstven, cjelovit, pa već sama ta činjenica kazuje kako je riječ o nekom prastarom svijetu i prastaraj civilizaciji. Prostorni integritet temeljni je preduvjet implementacije koju smo proveli i koja dokazuje nedorečenost povijesti u njezinoj najslabijoj točki – čovjeku, oko kojeg se i dalje sve vrti. Neovisno što mi danas već čitamo knjige o kvantnoj, duhovnoj funkciji konfiguracije DNA i o tome, kako su nekada davni bića sa Plejada uticala na ljudsku rasu na Zemlju, upravo preko DNK, uistinu obvezujuće!

17. siječnja 2015.

LITERATURA

Igor Šipić, Karta Leopardi : Vrhunac loretske historiografije, Split, 2012.

Igor Šipić, Tomislav Marijan Bilosnić, Ahilej u virovima Vrtoloma, Zadar, 2012.

Igor Šipić, Tomislav Marijan Bilosnić, Tajna Apolonova tronošca, Split, 2013.

Igor Šipić, Značaj lokacije Bosanske piramide, Split, 2013.

Igor Šipić, Zašto bi mogla... Atlantida?, Split, 2014.

Igor Šipić, Studije (u pripremi)

- Sabratha – kronometar (kotač prostor i vrijeme)
- Hanibalov meridijan : Drugi punski rat (218.-202. Pr. Kr.) : Ko9e
- Odgovori na veleposlanička pitanja – Đuri Vidmaroviću
- Trapezous – Buda : Sudbina novčića na cesti
- Zadarske astronomske tablice (I treći puta – Aretuza)

- Vlačíci i mali narodi